

ОБЩАНА КЪМ ФАРНОСТИ НАВЕЧНО ДУХА ПОДЛАВИКЕ

Duchovní

POHLAD

Číslo 6, september 2009

REAKCIE NA AKCIE

DIANIE VO FARNOSTI OČAMI MLADÝCH ☺

SVEDECTVÁ

NICKY CRUZ V BERLÍNE (PIERRE LEFEVRE)

POCITOLÓGIA

STAČIA LEN TRI SLOVÁ: STRETNUTIE...

SPOLOČENSTVO...

SRDCE...

*Môžeš BOHA opustiť,
ale nemôžeš zabrániť, aby ťa hľadal.*

*Môžeš BOHA nenávidieť,
ale nemôžeš zabrániť, aby ťa mal rád.*



*Môžeš sa rozhodnúť proti Kristovi, Cirkvi,
ale nemôžeš zabrániť, aby k tebe hovoril.*

*Môžeš si hľadať cesty,
ale nemôžeš zabrániť, aby ťa BOH viedol.*

*Môžeš BOHA preklínať,
ale nemôžeš zabrániť, aby bol.*

Ján Pavol II.

„Kreslo pre host'a“ alias „Niekoľko otázok na telo“

Na tomto mieste býva úvodník. No tentoraz je trochu iný, niekoľko otázok, niekoľko odpovedí, ktoré sú vždy pozvánkou k rozhovoru.

A do pomyselného kresla sme si pozvali koho iného ak nie nášho nového pána farára Daniela Bédiho, ktorý si pridáva za meno SF. Azda „slušný farár“? Hovorí, že nie. Teda aby sme sa rozumeli, nie že by nebol slušný, ale že to znamená Spoločenstvo Fatima. (Možno aj o tom nám niekedy niečo porozpráva.)



Ale poďme k otázkam:

1. Načo si najradšej z detstva spomínate?

Ako sme boli vo Veľkom Záluží pri Nitre, odkiaľ pochádzam, okolo kostola dobrá partia. Spievali sme, futbal hrali, chodili na výlety. Pekné boli (aspoň pre nás chalanov) oblievačky v krojoch, stávanie mája pri kostole všetkým kostolným dievčatám, stretká, vážne debaty na ešte vážnejšie témy atď. Zásľuhu na tom mali vtedajší dôstojní páni, čo boli u nás: ThDr. Jozef Minarovič, Ján Jakúbek, Anton Srholec a sestrička vincentka Malvína Miháliková.

A spomínam si tiež, ako ma naši 10-ročného budili 20.7.1969 asi o štvrtej nad ráno, kedy v televízii priamym prenosom dávali pristátie prvých ľudí na Mesiaci. Krajší darček k meninám mi nemohli dať.

2. Čo Vás viedlo ku kňazskému povolaniu?

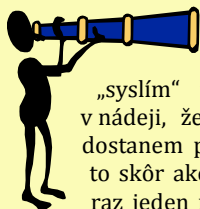
Miništrovanie od mojich desiatich rokov mi určite pomohlo v sebe objaviť toto povolanie, omša a kostol sa mi čím ďalej tým viac stávali druhým domovom, nechcem sa zrovnávať so Samuelom zo Starého zákona, no táto postava je mi veľmi blízka. To je stavba z kameňa a tehál, živú stavbu – Cirkev som vnímal zase cez spoločenstvo mladých. Organizovali sme si rôzne výlety a na jednom takom akože výlete (nikto o tom nesmel vedieť, že sú to duchovné cvičenia, všetko muselo byť v tajnosti) v roku 1977 pri Rajeckých Tepliciach na chate menom „Katka“ som sa rozhodol, že pôjdem na teológiu. Nič na tom nezmenila ani skutočnosť, že som bol vysvätený v roku 1999.

3. Toto číslo zostavujeme my, mladí. Aký je Váš vzťah k mladým?

Mladých mám rád. Prežil som s nimi veľa krásnych ale i náročných chvíľ, na ktoré sa nedá len tak zabudnúť. Výlety, púte, stretká, brigády... týždňov a týždňov,

kedy je nutné, aby človek bol sám sebou, pred mladými sa dlho nedá mať maska a hrať sa na niečo, čo nie som. Aj preto mám mladých rád.

4. Čo robíte vo voľnom čase? (Ak nejaký je.)



Mám rád knihy, preto kdekoľvek som, „syslím“ teda znášam knihy v nádeji, že azda sa k nim raz dostanem prečítať ich. Zatiaľ je to skôr ako v tom prísloví: „Bol raz jeden mních, mal moc kníh a nič nevedel z nich.“

A druhou takou mojou láskou sú hviezdy – myslím tie skutočné na oblohe. Astronómia ma vždy priťahovala, preto som aj nejaký čas robil na hvezdárni v Malých Karpatoch.

5. Načo ste pomysleli ako prvé, keď ste prišli do našej farnosti?

Vďaka! Tak mi Pán Boh pomáha...

6. Máte nejaký idol, osobnosť, ktorú obdivujete?

Najväčším Idolom mi je Ježiš Kristus, ktorý je pre mňa všetkým. Ostatných

neviem, či možno nazvať idolmi, no ich postoje a tichosť služby mi veľmi imponujú. Sú to: už zomrelá Matka Tereza, ktorej svedectvo života a služby a úcty k človeku v Indii mi je veľkým príkladom, a brat Roger Schütz z Taizé vo Francúzsku, ktorý spolu s celou komunitou (spoločenstvom) mi je zase vzorom modlitby a ekumenizmu (hnutie za zjednotenia kresťanov).

7. Aké sú Vaše plány do budúcnosti?

Nerobím si nejaké extra plány. Veľmi často sa veci tak zvrtnú, ako by sa mi ani nesnívalo, ale vždy som musel nakoniec uznať, že Pán Boh je úžasný, najlepší Režisér môjho života a vždy vie, čo robí a čo je pre mňa najlepšie. Tá 21 ročná cesta za kňazstvom hovorí za všetko, ale nebyť nej k mladým by som sa asi nebol dostal. Aspoň nie tak, ako počas tých rokov. Pritom nikdy som sa necítil Pánom manipulovaný, práve naopak, cítim sa, ako slobodné Božie dieťa. Slobodné i napriek tomu, že som sľuboval poslušnosť v Komunitě Fatima a pri vysviacke otcovi biskupovi.

Prajem všetkým radosť v srdci!

DUCHOVNÝ POHĽAD – Občasník farnosti Svätého Ducha Podlavice

číslo 6, september 2009

Vydáva: Farnosť Ducha Svätého Podlavice

Adresa: Skubínska cesta 6,

974 09 Banská Bystrica - Podlavice

Redakčná rada 4 čísla: Mládež farnosti Ducha Svätého Podlavice (Annamária a Bernadeta Ťažárové, Palo Legiň, Maťo Mazúr, Anton Vik, Lucia Klincová, Zuzka, Janka, Paľko Tučekovci, Mirka Haviarová, Daniel Bédi)

Sadzba a grafika: Anton Vik

Tlač: Slovenská Ľupča....

Náš pán farár Kazimír a ... a my

1. júla 2009 sa v našej farnosti odohralo niečo, čo máme všetci ešte čerstvo uložené v pamäti. Náš pán farár Kazimír Divéky zanechal svoju službu duchovného pastiera v našej farnosti. Prenechal ju svojmu nástupcovi, otcovi Danielovi Bédimu.

Pán farár Kazimír Divéky spravil pre nás toľko dobrého. Bol pre nás našim prvým duchovným vodcom a v našich srdciach bude mať stále svoje nenahraditeľné miesto.

Ako začať? Nie som si istá, či sa dá do niekoľkých slov vtesnať, čím bol náš prvý pán farár pre našu farnosť. Predovšetkým bol jej neoddeliteľnou súčasťou. Vždy kráčal pred nami a snažil sa viesť nás tým správnym smerom. Jeho pôsobenie nebolo vždy ľahké, pri budovaní Božieho diela sa človek neraz stretne s protivenstvami a pletkami, ale je to logické, veď pri dlhej a ťažkej ceste vírime prach na chodníku, ale o to je lepší pocit, keď sa človeku podarí dostať k cieľu. Taký bol. Aj keď prijímal križ, vždy kráčal so vztýčenou hlavou.

Spomínam si na moje prvé stretnutie s ním, bolo to v čase adventu v roku 2003, na hodine náboženstva. Musím sa s hanbou priznať, že v tom čase som nechodievala na sväté omše pravidelne, len občas so starkou. Hodiny s ním boli vždy zaujímavé, často som sa k ním v mysli vracala.

Po mnohých rokoch som sa odhodlala pristúpiť k sviatosti zmierenia, mala som veľké obavy odhaliť všetky svoje minulé úbohosti, ale pán farár pôsobil na moju dušu

ako dobrý a čestný lekár, rezal, kde bolo treba a nedovolil mi odísť skôr, ako by sa rana nezavrela a úplne nevyliečila.

Dokonca mi požičal knihu „Quo vadis“ od Henryka Sienkiewicza, o ktorej sme sa potom rozprávali. Pamätám si, že často aj počas kázne zvykol opakovať: „Povedz mi, čo čítaš a ja ti poviem, kto si.“ V tom čase sa žiaľ v mojej rodine nenašlo ani len Sväté Písmo, keď som sa mu s tým pri jednom rozhovore zdôverila, požičiaval mi mnoho náboženských kníh, vďaka ktorým som mohla duchovne rásť.

Kdekoľvek bol niekto chorý, ktorého bolo treba navštíviť, bolesť ktorú bolo treba vziať na plecia, radosť o ktorú sa bolo treba podeliť, pomoc, ktorú bolo treba poskytnúť, či výčitka, ktorú bolo treba počuť, náš pán farár tam bol vždy presný a dochvilný.

Aj do môjho života prišli prvé veľké prekážky, vtedy sa mi zdal byť život ťažký a biedny. Ponárala a topila som sa v smútku. Náš duchovný otec mi pomohol aj z týchto problémov vyplávať a zaviedol ma na

bezpečný breh. Pri jednom z našich dlhších rozhovorov ma naučil, že smútok a nepokoj rastú úmerne so strateným časom a je nesprávne strácať čas, ktorý nepatrí nám, ale Bohu a Jeho sláve. Aj v ťažkostiach možno vidieť Božiu ruku...

Aktívne sa zaujímal o nás všetkých a všetkých nás aj osobne poznal. Neúnavne sledoval naše životy. Mnohých pokrstil, pripravil na prvé sväté prijímanie a birmovku. Modlil sa za nás a za našu farnosť s výraznou citlivosťou a pokorou.

Každá voda sa občas vyleje z koryta a zabľúdi na iné cesty. Inak to nebolo ani so mnou. Začala som sa stretávať s inými kresťanskými spoločenstvami, ktoré spochybňovali učenie Katolíckej cirkvi, tvrdili, že katolicizmus je prestarnutý a preto neprijateľný. Dostávala som sa do čoraz väčších pochybností, dokonca som sa na istý čas nedokázala modliť Svätý ruženec. Keď

som sa stretla s týmto spoločenstvom prvý krát, bola som užasnutá. Ich učenie sa mi zdalo zaujímavé, a čo bolo horšie, aj pravdivé. Bol to zástup ľudí, ktorí sa krútili proti smeru hodinových ručičiek, istý čas som sa točila s nimi zo svetla do tmy a neraz do noci...

Pán farár mi opäť pomohol nájsť smer mojej rieky, vďaka nemu viem, že Katolícka cirkev čerpá zo svojej tradície a preto je síce „prestarnutá“, ale slnko je staršie a predsa stále žiarivo svieti, voda je ešte staršia a stále rovnako osviežuje.

Je mnoho iných dobrých vecí, ktoré pre mňa, našu farnosť a všetkých jej členov urobil náš duchovný pastier. Myslím, že slová B. Pascala najviac vystihujú život nášho starostlivého pastiera: „Aby sme mohli ohodnotiť čnosť človeka, netreba sa naň pozeráť pri veľkých udalostiach, ale pri každodennom živote.“

Reakcie na akcie

V tejto rubrike sú zhromaždené naše spontánne reakcie a postrehy na to, čo sa v poslednej dobe udialo v našej farnosti alebo tam, kde sme sa cez tieto prázdniny dostali a zároveň sa zúčastnili na niečom výnimočnom a nezabudnuteľnom! Boh nám umožnil prežiť tak krásne zážitky, s ktorými by sme sa radi podelili...





Deň detí

o najlepších koláč. Pre oteckov bol zas pripravený ping-pongový turnaj. Tento čas nám spríjemňovala aj kapela Crossroads 22 svojou hudbou. Po skončení všetkých súťaží sme deň plný dobrodružstiev zavŕšili spoločnou opekačkou.

Deň detí je dňom, kedy by každé dieťa malo zažiť aspoň kúsok radosti bez ohľadu na národnosť, rasu alebo spoločenské postavenie. Veď všetci sme Božie deti.

Prvý jún – Medzinárodný

deň detí, sviatok, ktorý patrí všetkým deťom. V našej farnosti sme tento deň oslávili v sobotu 13. júna. Bol to deň ako stvorený pre hry a zábavu.

Poobede sa areál okolo kostola premenil na zázračnú krajinu plnú rozprávkových bytostí. Mohli ste stretnúť dobré víly, Snehulienku, morské panny, včielku či ježibabu, ktoré mali pre deti pripravené zaujímavé súťaže a samozrejme odmeny. Aj mamičky si v tento deň prišli na svoje v súťaži



Habovka

Na výlet do Habovky sa každý veľmi tešil. Všetko sa začalo piatkovým cestovaním, ktoré bolo poznačené neustálym počítaním osôb, a taktiež meškaním už prvého vlaku z Banskej Bystrice do Vrútok. Bol som rád, že vždy všetci zdvíhali telefóny, keďže sme boli roztrúsení po celom vlaku z Vrútok do Kľačian. Z Kľačian sme sa, samozrejme, ďalším vlakom dostali do

Podbiela a odtiaľ autobusom do Habovky. Po namáhavej ceste plnej prestupov sme mohli konečne všetci zakričať: „Hurá, Habovka!!!“. No ešte nás čakala cesta ku chate, kde sme všetci plne „naložení“ našou batožinou chvíľku čakali, kým neprinesú kľúče. Na naše prekvapenie sa osoba nesúca kľúče priviezla na štvorkolesovom tátošovi, ktorého kočišom bol otec Stanislav.

A tak sme sa všetci dostali do chaty a ubytovali sa. A bláznivý víkend sa mohol začať. A aj sa začal hneď problémom, ako pozapínať elektriku v celej chate. Keďže chalani sú nadaní elektrikári, podarilo sa to. A bolo svetlo (aj teplá voda). Večer nás čakala svätá omša sprevádzaná spevom, pri ktorej sme sa zamýšľali nad Božím slovom, čítaným netradične v češtine, čo bolo celkom zaujímavé.

Po skončení svätej omše niektorí z nás pozerali film, iní dali prednosť rozhovoru s otcom Stanislavom. Na druhý deň ráno mierne mrholilo a pred nami stálo rozhodnutie, či ísť na Roháče, alebo nie. Po raňajkách sa rozhodlo, že na Roháče pôjdeme. Museli sme sa dobre pripraviť na namáhavú túru. A hneď nastal problém, ako dostať 20 ľudí čo najrýchlejšie z Habovky na Roháče. Len dúfam, že toto nebude čítať nejaký policajt. Pravdou je, že nás tam odviezol otec Stanislav. No namiesto 5 osôb v aute ich bolo 8, ale inak sme to zvládli.

A začal sa výstup k vodopádu. Všetci boli roztrúsení po ceste, no nakoniec sme tam dorazili. Niektorí boli však znechutení počasím, o to viac očarení krásami našej prírody. Pri vodopáde sme sa rozdelili na dve skupinky. Jedna sa vracala späť a druhá pokračovala na Roháčske plesá. To boli tí, čo sa im nezdalo, že sú úplne premočení a je im zima a bolia ich nohy. Takže jedni kráčali nahor a druhí naspäť, všetci však sprevádzaní výdatným dažďom. Je potrebné uznať, že to bola zábava, až nato, že skupina, čo pokračovala ďalej, mala so sebou ruksak s jedlom, na ktorý musela druhá skupina dosť dlho čakať. Preto sme vykúpili snáď všetky hotdogy v bufete na parkovisku. Po čase sa vrátila aj druhá skupina, a mohli sme sa vydať späť na chatu zase naším, nie celkom správnym spôsobom prepravovania osôb.



Po príchode všetkých na chatu už trochu vykuklo slniečko, a preto sa niektorí nadšenci vybrali hrať volejbal, iní si radšej sušili premočené veci, kde sa len dalo. Po niekoľkých hodinách zábavy prišla na rad svätá omša. Po omši bola menšia hudobno-kultúrna vložka, pri ktorej sa všetci trochu uvoľnili po tak namáhavom dni. A nastal čas večere. Teda, mala byť opekačka, ale keďže vonku sa opäť rozpršalo, museli sme improvizovať a špekačky sme upiekli v rúre. Všetkým určite chutilo, nikto sa nesťažoval. Napokon prišiel čas na „duchovnú diskusiu“, ktorá mala 4 časti prepojené hudbou a spevom. Myslím, že v každom jednom z nás určite niečo zanechala. Nesmiem zabudnúť na to, že mnohí využili možnosť ísť na svätú spoveď k otcovi Stanislavovi, ktorý nás celý víkend duchovne sprevádzal.

A je tu nedeľa – deň nášho odchodu domov. Po raňajkách sa všetci pustili do upratovania chaty, balenia a varenia obeda. Nezabudli sme ani na svätú omšu, ktorá bola slávená pred chatou. Vonku krásne svietilo slniečko. Na tento neobyčajný duchovný zážitok nikdy nezabudneme!

Ďakujeme Bohu a všetkým, ktorí nám umožnili zorganizovať tento duchovno-turistický výlet. Verím, že tieto dni boli pre všetkých zúčastnených posilou na ich ceste životom.

Pripravili: Palo a Aňa

Voľnosť na Nevoľnom



Pripravil: Martin Mazúr

Čo je to Voľnosť na Nevoľnom? Asi by som to mal na úvod v krátkosti vysvetliť. Je to trojdňový festival plný kresťanskej gospelovej hudby, prednášok (tzv. workshopov), oddychu, na ktorom sa dá veľmi dobre vypnúť, ale predovšetkým cez prednášky, svedectvá, piesne sa zamyslieť nad svojím osobným vzťahom k Bohu a snažiť sa obnoviť seba samého a začať žiť odznova naplno.

Už dva roky som sa na tento festival chystal aj ja a konečne mi to tohto roku vyšlo. V piatok 26. júna som sa stretol so svojou partiou na autobusovej stanici a v dobrej nálade sme vyrazili do obce Nevoľné.

Program v tento deň sa začínal svätou omšou, ktorú celebroidal náš otec

biskup Rudolf Baláž a oficiálne sa ňou zahájil program Voľnosti. Po skončení omše sme sa pobrali na ihrisko, kde začínal večerný program. Ihrisko bolo posiate množstvom stanov, pod ktorými spali takmer všetci účastníci akcie. Ja som však nespál tam, ale ešte so zopár ľuďmi z našej školy som mal nocľah u mojich starých rodičov.

Piatkový program bol veľmi bohatý - vystriedalo sa mnoho kapiel. Veľmi ma zaujala aj fire show (ohňová šou), kde dve tanečníčky krúžiace s fákľami vytvárali vo vzduchu rôzne útvary. Celkom zaujímavou možnosťou podľa mňa bolo to, že ľudia mohli posielať sms-ky na konkrétne číslo a ich správa sa potom verejne zobrazila na displeji, takže ich videlo celé ihrisko.

V ten večer som videl na spomínanej obrazovke množstvo prosieb, ďakovaní a ďalších iných správ od účastníkov Voľnosti. Program však nebol len na ihrisku, ale na rôznych miestach v dedine, takže sme si mohli vybrať aj z väčšieho počtu akcií zúčastniť sa tam, kde nás to naplňalo a obohacovalo najviac. Prvý deň akcie sa mi veľmi páčil a ja som sa tešil už na ten ďalší.

Sobotné dopoludnie patrilo workshopom, inak povedané prednáškam alebo diskusiám. Mohli sme si vybrať hádam aj z piatich workshopov, ale ísť len na jeden, lebo boli v tom istom čase. Pamätám si, že jeden z workshopov bol o tom, že sa dalo diskutovať s otcom biskupom, alebo aj diskutovať s poslancom Danielom Lipšicom na tému kresťanstvo v politike. Ja som sa s kamarátmi zúčastnil takého špeciálneho workshopu. Nebola to žiadna prednáška ani diskusia, ale čosi úplne iné. Spočíval v tom, že jedna americká černošská skupina nás učila spievať jednu z ich piesní. Keďže chodievam do zboru u nás v škole a aj do tohto podlavického, tento workshop mi bol veľmi blízky a bol som rád, že som sa naučil takú peknú pieseň. Takto vyzeral program v sobotu dopoludnia.

Popoludní sme zas na ihrisku vychutnávali gospelovú hudbu. Okrem toho sa tu dal hrať aj vodný futbal, skákať na nafukovacom hrade, ba dokonca strieľať na strelnici, takže aj o zábavu bolo postarané. Ani sme sa nenazdali a k večeru sme sa opäť pobrali do kostola na svätú omšu. Kázeň

na omši mal otec Ján Buc a mal som pocit, že všetkých mladých tento kňaz v kázni poriadne nažhaval, aby sme boli príkladom pre iných. Kázeň sa mi veľmi páčila, lebo bola pútavá a aj sme sa zasmiali.

Keď skončila táto svätá omša, pobral som sa so svojimi kamarátmi ku starým, kde sme si opekali špekačky. Po chutnej večeri sme sa opäť vrátili na ihrisko, kde opäť koncertovali kapely.

Asi okolo polnoci vypukla freedom celebration (oslava slobody), ktorej súčasťou bol aj parádny ohňostroj. Na pódium vystúpilo zopár kapiel a striedali sa v spievaní. Spolu s nimi spievali a tancovali pod pódium aj ostatní zúčastnení. Všetko to bolo na Božiu slávu, či už sme tancovali, spievali, alebo inak sa bavili. Ja som sa v tejto freedom celebration dobre vyjašil a bol som Bohu vďačný za celý festival. Touto slávnosťou sa sobotný program ukončil a tým pádom aj program celého festivalu, pretože v nedeľu sa konalo už len balenie stanov.

Mal som veľmi dobrý pocit z celej akcie a bol som vďačný Bohu, že to tak perfektne vyšlo. Jednak som bol veľmi rád, že mám okolo seba takých super ľudí, že sme fajn partia, no páčil sa mi program, omše a všetko, na čom som sa zúčastnil. Preto, ak aj vy túžite po víkende plnom oddychu, pohody a duchovného obohatenia sa, určite prídte o rok na festival, aj keď len na jeden deň. Či ste mladšia alebo staršia generácia, na tom nezáleží. Dôležité je, že každý z nás je Božie dieťa a všetci môžeme byť stále mladí duchom.

Ved' ale čo si, to je tretie pásmo !!!

Pripravil: Anton Vik

Hrochotská dolina
Foto: Anton Vik

Je večer 14. augusta, prichádzam domov, zapínam facebook, píšem si status: „Chcem ísť na túru.“ Ani som to nestihol poriadne dopísať a už sa na mňa obrátil kamarát Andrej s otázkou, kam by sme mohli ísť. Po dlhej hodine rozmýšľania mi napadol perfektný nápad: na výlet do Podpoľania.

Oblasť, ktorú celkom dobre poznám, „tak prečo nie?“, hovorím si, a ihneď sa dohadujem, kedy a kde pôjdeme. O pár minút neskôr sa do nášho rozhovoru pripojil ďalší môj kamarát Dávid a hneď som vedel, že toto len taký obyčajný výlet nebude. A nebol. Ani som dlho nečakal a prišla tá veta: „Čo keby sme tam prespali, vonku, v nejakej jaskyni?“ Dlho som neváhal a súhlasil som.

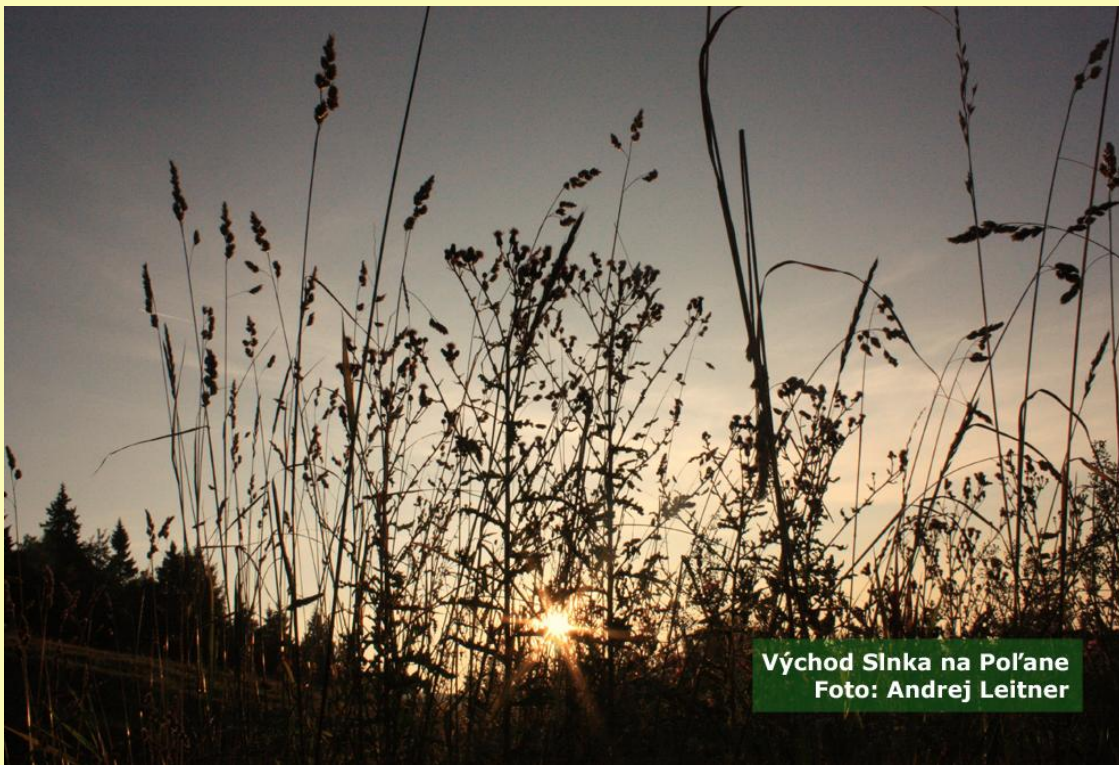
A tak sme sa vydali na cestu. Na druhý deň na obed sme odišli autobusom do

Detvy. Výlet sa začal skvelo. Hneď po výstupe z autobusu som si vyložil statív, pripevnil fotoaparát a začal fotiť. Nás, okoloidúcich, mesto a rozcestníky, na tie nesmiem zabudnúť. Nálada bola výborná, plná očakávania. Povedali sme si, že sa budeme riadiť heslom spontánnosti a neplánovania. A tak aj bolo. Dávid, keďže tu má starkú, nás k nej priviedol na cícervú polievku. Babička nás privítala slovami: „Chlapci, že neviete, čo je to cícerv?“ A veru nevedeli sme, no chutilo nám, predsa len sme chlapci z mesta.

Vtedy som bol v Detve prvýkrát, no hneď som zistil, že toto mesto nemá koniec. Jedna cesta a okolo domy, obchody, bytovky, tiahnuce sa až pod Poľanu. Slnko pieklo najviac, ako len mohlo a my v tej horúčave prechádzame cez pole po modrej turistickej značke do obce Skliarovo. Naša

voda bola teplá, nepitná. Vlastne skúsil som sa napiť Dávidovej „minerálky“ zo Sliacha, no dlho mi v ústach nevydržala. Ihneď sme sa snažili nájsť hostinec v tejto malej rázovitej obci. A ako na zavolanie prišiel majiteľ hostinca. V ten deň sme boli jeho prví zákazníci. Dali sme sa do reči a hneď nás upozornil na medvede na Poľane. No my sme sa nenechali zastrašiť a pokračovali sme ďalej po zelenej značke smerom na vodopád Bystrého potoka. Polovica tejto cesty bola asfaltová, ale pri nej sme našli veľa zaujímavých vecí a ohúrili nás krásne výhľady. Veľmi nás pobavilo výstražné dopravné značenie s azda tridsaťročným nápisom: „Pozor! Autá tu jazdia v protismere.“ Pomyslel som si, že mohli rovno napísať: „Tu dopravné predpisy nič neznameniajú.“ Na tejto ceste som prvýkrát zistil, na čo slúži číslo 999

u najväčšieho mobilného operátora na Slovensku a to vďaka Dávidovi. Nie, nie je to rýchla zdravotná pomoc v USA. Tu vám odpovedia na čokoľvek. Neviete koľko stojí váš telefón? Kedy vám ide autobus? Existuje zviera na dvojité W? Stačí zavolať a oni vám odpovedia na všetky vaše otázky. Po odbočení z cesty nasledovalo stúpanie smerom k vodopádu a ja som sa už tešil, že si „odlovím“ ďalšiu geocache. To je taká hra, kde podľa geografických súradníc a pomocou GPS hľadáte v prírode po celom svete skrýše v podobe malých plastových obedárov a iných podôb. Teraz vám v hlave určite behá otázka: Aké skrýše? Kde sú skrýše? Čo je v tých skrýšach? Sú takmer všade, možno aj vy chodíte okolo niektorej každý deň, a nevíete to. Sú dokonale zamaskované a vedia o nich len ľudia, ktorí ich hľadajú. Toto sa súhrnne nazýva



Východ Sínka na Poľane
Foto: Andrej Leitner

geocaching, ale to som už veľmi odbočil a preto sa vrátim k našej ceste a k tomu, ako sme hľadali skrýšu pri vodopáde. Ten sme ešte nevideli, no GPS nás už navigovalo do strmých zrázov v tejto peknej doline. Všetci sme dychtivo hľadali. Andrej skočil do žihľavy, nohy mal červené ako svietiace lampióny. Ja som sa akosi bál a preto som si dával väčší pozor, no skrýšu nakoniec našiel Dávid, tesne pred vodopádom. Pravidlom každej skrýše je: „Keď niečo vezmeš, niečo tam aj daj!“ A tak podľa tohto pravidla sme si z nej zobrali medailu a odznak a vložili sme do nej putovný príviesok. Pomaly sa začalo stmievať, keď sme sa fotili pri vodopáde. Bol vysoký, no vody v ňom akosi chýbalo. Po rebríkoch sme vystúpili až nad neho, no dlho sme sa nezdržali. To už bola tma a tak sme zrýchlili tempo. Cestou sme sa pomodlili ruženec a ani nevieme ako a boli sme pri Horskom hoteli Poľana

Po príchode sme ihneď začali hľadať dve miesta. Kde budeme spať a kde si založíme oheň a najeme sa. Obe miesta sme rýchlo našli. Spali sme priamo pred hotelom, ako nejakí bezdomovci, no toto bol cieľ nášho výletu. Ešte predtým ako sme zaľahli, opiekli sme si špekačky pri pomníku padlým vojakom SNP neďaleko od hotela. Oheň nás ohrieval, bolo nádherne, obdivovali sme mliečnu dráhu a pomedzi to Andrej zahlásil: „Mám zmeškaný hovor od Annamárie.“ Annamária samozrejme už okolo desiatej večer spí, čo potvrdil jej vypnutý telefón. No sestra nespí, povedali sme si a zavolali sme jej. Tá nám zobudila jej sestru a začal sa maratón telefonovania. Po chvíli sa rozospatý hlas mení a s našim oznámením,

že si tu opekáme, z jej úst vyfhknu slová: „Veď ale čo si... to je tretie pásmo!“ Ihneď sme jej vysvetlili, že klásť oheň tu nie je nikde zakázané, ale výborne sme sa s ňou v ten večer pobavili a tieto jej slová sa stali akýmsi dysemizmom našej cesty.

Ráno, približne o piatej ma zobudí hlas so slovami: „Požičaj mi fotoaparát.“ Ja, neprebudený ani neviem ako dávam Andrejovi fotoaparát a statív a jedným okom pozerám ako celý nedočkavý beží fotiť východ Slnka. O pol hodinu neskôr vstávam ja s Dávidom. Dávid začne svojim klasickým rituálom – jedením. Ja sa poberám nájsť ďalšiu geocache. Po chvíľke ma príde podporiť Andrej, ktorý skrýšu ihneď našiel a mne ostali len slzy pre plač, že som ešte ani jednu nenašiel. Opäť podľa hesla sme zo skrýše zobrali už druhú, rovnakú medailu a dali sme do nej náramok z Campfestu. Ešte sme sa od fotili a pobrali sme sa ďalej po červenej značke smerom na sedlo Priehybina, pod Poľanou. Viedla k nemu pekná cesta, ponad močiare. Zo sedla sme odbočili na žltú značku do Zálomskej a následne po modrej do Kysliniek. Tu sa skončili lesné cesty a nastúpila nekonečne dlhá Hrochotská dolina. Bola taká dlhá že sme začali stopovať. A mali sme šťastie. Hneď prvé auto nám zastavilo. Pán, ktorý bol očividne fotograf, nás odviezol k Bátovskému balvanu. Chceli sme sa odviezť len po Jánošíkovú skalú blízko cesty, ale akosi sme si ju nevšimli. Samozrejme sa nás nezabudol spýtať, či sme boli fotiť medvede, na čo sme mu odvetili, že sme boli radi, že sme ich nevideli. Pekne sme poďakovali a začali sme hľadať poslednú

geocache pri Bátovskom balvane, ktorú som nakoniec našiel ja. Aj tu sme uplatnili pravidlo výmeny. Dnu sme dali putovný príviesok so zemegul'ou a zobrali sme si putovnú mincu z Talianska.

Ako som spomínal, Hrochotská dolina je nekonečná, a tak sme opäť začali stopovať. Nakoniec nám zastavilo druhé auto a pán, očividne opäť fotograf, sa nás spýtal rovnakú otázku ako predchádzajúci, či sme boli fotiť medvede. Rovnako sme mu odvetili a zasmiali sa. Tento pán nás odviezol približne 700 metrov. Potom odbočil smerom na Očovú a my sme od Hrochotského mlyna pokračovali po žltej značke smerom na Hrochoť. Nasadli sme na autobus a pobrali sa domov do Banskej Bystrice, kde sme deň ukončili svätou omšou.

A na záver malé zhrnutie a typ na výlet možno aj pre Vás. Prešli sme dokopy 33 kilometrov, s prevýšením 895 metrov, za čistý čas 11 hodín. Najvyšší bod sme dosiahli medzi Horským hotelom



Vodopád Bystré
Foto: Anton Vik

a sedlom Priehybina 1300 metrov. Našli sme tri skrýše, každý z nás jednu a nevideli sme žiadneho medveďa.

Čaute všetci!

Prázdniny sa skončili a určite si každý z vás počas týchto dvoch mesiacov užil veľa slnka a zábavy. Nepochybne k letu patria výlety a dovolenky, počas ktorých sa dá spoznávať krása Slovenska. Na takomto výlete sme boli aj my.

Navštívili sme zrúcaninu hradu v Modrom Kameni neďaleko Veľkého Kríša.

V okolí zrúcaniny je plno zelene a niektorí turizmu chtví sa vybrali na hodinovú túru do lesa. My sme však prišli pre niečo iné. Okrem krásnej prírody a úžasného výhľadu sme sa v obnovennej časti hradu nešli vynadávať na množstvo vystavených hračiek a na starodávne zubárske vŕtačky. Áno, čitate správne, zubárske vŕtačky a rôzne iné zubárske pomôcky sme videli na výstave zubárskej techniky, ktorá je stála

a jediná v celej Európe. Musím povedať, že bolo na čo pozerat' a preto Vám to aspoň trochu priblížim.

Prvé, čo nám náš sprievodca ukázal bola malá kaplnka, ktorá bola rozdelená na dve poschodia. Na prízemí mohli sedávať chudobní ľudia a na prvom poschodí sedávali páni, aby boli izolovaní od chudákov a nedýchali ten istý vzduch (asi v škole nemali fyziku :D). Ďalšou zaujímavosťou, trochu nechutnou, bolo hovädzie srdce nájdené za oltárom v medenom hrnci. Zachovalo sa len vďaka tomu, že bolo naložené v soli. Ľudia ho tam dali počas moru hovädzieho dobytku, ako obeť.

V prednej časti kaplnky sa už nachádzalo niekoľko vitrínok s hračkami z Maďarska, ktoré sa všetkým zdali omnoho krajšie ako tie terajšie a hlavne kvalitnejšie.

Potom sa začala ozajstná hračková lavína. Vošli sme totiž do niekoľkých miestností kde sa nachádzali hračky a bábky zo Slovenska, Čiech, Turecka, Indie, Japonska, dokonca aj Laponska a mnohých iných štátov. Boli tam obrovské množstvá porcelánových ručne vyrobených bábik, drevených vyrezávaných domčekov pre bábiky (niektoré boli dosť veľké), nádherných porcelánových šáločiek, tanierikov a kopu iných hračiek vyrobených z kovu, látky, papiera, dreva... jedine plast sme tam nenašli. Dievčatá išli oči nechať na domčeku pre bábiky, ktorý bol vysoký ako priemerné desaťročné dieťa. Bol tak detailne vyrobený, že vyzeral ako zmenšená podoba skutočného domu. Nachádzala sa tam tiež miestnosť, v ktorej sa deti mohli s hračkami aj pohrať, a keďže v našej skupinke sa

nachádzalo veľmi veľa detí, strávili sme tu asi najviac času. Pre nás bol zážitok sledovať, ako sa tešili. Aj sprievodca mal problém, keď sa im pokúšal vysvetliť, že musíme pokračovať v prehliadke.

Po hračkách sme sa presunuli do pivnice, kde bola vystavená už spomínaná stála expozícia šľachtica Bálinta Balássiho (spisovateľa a protitureckého bojovníka) a zubárska expozícia, ktorá bola ešte hrozivejšia ako to hovädzie srdce. Nachádzali sa tam staré zubárske kreslá, vŕtačky, prvý röntgen, kopa vytrhaných zubov, ale aj množstvo zlatých zubov a zubných protéz, kliešťov a iných zubárskych pomôcok, ktorých tam bolo za plné tri miestnosti. Keď sme z tadiaľ vyšli, všetkých boleli zuby :). Ale koniec koncov sme boli radi, že sa dnes doktori starajú o naše zúbky na omnoho vyššej úrovni ako kedysi.

Po konci prehliadky sme sa ešte raz poobzerali po nádvorí, urobili sme si zopár spoločných fotiek a plní nových zážitkov sme sa vybrali za ďalším prázdninovým dobrodružstvom...

Zuzka, Janka, Paľko Tučekovci



Stačia len tri slová: stretnutie... spoločenstvo... srdce...

Keď sa povie „stretko“, znamená to pre mňa spoločenstvo, kde človek bez akýchkoľvek zábran môže otvoriť svoje srdce a rozprávať o tom, čo ho trápi, a čo ťaží jeho srdce.

Mladý človek zažíva v dnešnej dobe mnohé sklamanie a zároveň musí prekonať veľa prekážok. Veľakrát sa stáva že mládež takéto situácie nezvláda a prepadne do zúfalstva. Vtedy človek odmieta akúkoľvek pomoc a uzavrie sa do seba. Nechce sa so svojím žiaľom a bolesťou zdôveriť nikomu. Nevie, ako ďalej. Myslím, že takéto obdobie zažil ne jeden mladý človek.

Najdôležitejšie však je, ako sa z toho daná osoba dostane. Či po nejakom čase nakoniec otvorí svoje srdce a zdôverí sa Bohu so svojimi problémami a ťažkosťami, alebo sa bude len tak ponevierať po svete a žiť život bez viery, tzn. prežívať len tak zo dňa na deň bez žiadneho jasného cieľa svojho života.

Je mnoho spôsobov, ako sa bližšie primknúť k Bohu, a tak posilniť a prehĺbiť svoju vieru. Pravidelná modlitba, rozhovor so živým Kristom sú nádejou k uzdraveniu toho, čo je zranené. Človek musí najprv dovoliť Bohu, aby vstúpil do jeho srdca. On klope stále...

Veľkým povzbudením pre dušu sú taktiež „stretká“ pre mladých, ktoré sa v našej farnosti pomaly, ale isto začínajú rozbiehať. Je to pekné, keď sa mladí ľudia spoločne stretávajú, rozoberajú rôzne

témy a bližšie spoznávajú svoje osudy. Keď má človek vo svojej blízkosti ľudí, ktorí majú podobné myšlienky a názory, cíti sa omnoho lepšie a zároveň istejšie.

Pre mňa osobne sú tieto stretnutia veľmi dôležité, pretože viem, že tu môžem povedať, to čo si myslím, bez toho, aby na mňa ostatní krivo pozerali, alebo mi vyčítali, aká som. V živote som sa stretla už s množstvom rozličných stanovísk a pohľadov na Boha a vieru, a nie vždy som sa s týmito názormi mohla stotožňovať. Je ťažké kráčať proti prúdu, keď sa človek pohybuje v takom prostredí, kde Boh je tabu.

Viem, že veľa mladých zatvára dvere svojho srdca pred Bohom len kvôli iným ľuďom. Bojíme sa toho, čo by si asi tak tí druhí pomysleli, keby vedeli, že som veriaci človek. Často krát zapierame Krista a hanbíme sa, že sme kresťania. Nasadzujeme si masku, máme dve tváre a vedíme dvojaký život, a tak urážame Krista a jeho milosrdnú lásku. Veď On nám dal život a všetko, čo teraz máme. On je naša spása a jediný záchranca! Keď budeme prosiť a volať o pomoc, On nás určite vypočuje. On najlepšie vie, čo potrebujeme. *Boh je cesta, pravda a život!!!* On je náš Boh a náš Vykupiteľ. Len v ňom nájde človek zmysel svojho putovania na tejto zemi.

Pripravila: Lucia Klincová

Manželské stretnutia 2009

Tak, ako každý rok, aj tento rok prebehol v Banskej Bystrici ďalší ročník kresťanského kurzu Manželských stretnutí. Zúčastnili sa ho všetky vekové kategórie, od malých bábätiak až po skúsené manželské páry. Na prvom turnuse sa zhruba o 200 detí staralo 99 animátorov, kým 135 manželských párov z celého Slovenska získavalo cenné duchovné i praktické poznatky do manželského života na každodenných prednáškach a pri rozhovoroch v skupinkách. Kurzu Manželských stretnutí som sa zúčastnila ako animátorka treťi rok, avšak celkovo to bola už moja ôsma účasť. S celou rodinou sa radi rok čo rok necháme pohltiť príjemnou priateľskou atmosférou, ktorá tu vždy vládne. Opäť máme možnosť pozhovárať sa so starými priateľmi a zároveň spoznať nových, dobrých ľudí. Manželské stretnutia sú miestom, ktoré zbližuje ľudí a kde sa, pevne verím, každý cíti byť súčasťou tejto veľkej rodiny. Sú ale predovšetkým miestom, ktoré upevňuje vzťahy vo vlastnej rodine a manželstve a kde naberieme ohromnú duchovnú posilu a vnútorne sa obnovíme. Tiež sa prehĺbuje náš osobný vzťah k Bohu. Takto obohateným a posilneným je nám oveľa ľahšie zapadnúť do koľají každodenného života, ktorý potom vlastne po celý rok nadobúda nový rozmer.

Náš celotýždenný program vyzerá asi takto: O 6:40 ráno sa schádzajú

animátori v modlitebných skupinkách a manželia majú svoje dobrovoľné ranné modlitby. Od 7:00 sú raňajky. O 8:15 je odovzdávanie detí do skupiniek, všetkých prítomných od novonarodených až do veku 15 rokov. Animátori prevezmú im zverené deti a manželia odídu do auly na prednášku, ktorá má začiatok o 8:45. Po prednáške nasledujú vzájomné rozhovory manželských párov v malých skupinkách prípadne ich modlitby. 11:55 je čas obeda, kedy deti opäť prevezmú ich rodičia. Nechýba ani poobedňajšia siesta trvajúca až do 14:15, keď deti opäť prevezmú ich animátori, zatiaľ čo rodičia sa zúčastnia poobednej prednášky a rozhovorov v skupinkách. Deti sa dostanú do rúk rodičov o 17:30, aby sa o 17:50 mohli všetci zúčastniť sv. omše sprevádzanej spevom mládežníckych piesní a skvelými hudobníkmi. Po slávení sv. omše nasleduje večera a po nej voľný program. Výnimkou sú animátori a tzv. VPS-ky (vedúce páry skupiniek), ktorí majú každý večer krátke stretnutie spojené s večernou modlitbou a organizačnými pokynmi.

Takto nejako to vyzerá po celý týždeň. Je dobre postarané aj o deti, pre ktoré je pripravený na každý deň týždňa



bohatý program - v utorok tvorivé dielne, v stredu olympijské hry, vo štvrtok pripravujú večerný zábavný program pre rodičov, v piatok sa do sýtosti vybláznia na karnevale a v sobotu ich čaká celodenný výlet do blízkeho okolia. Ich cieľom býva väčšinou Suchý vrch, Pustý hrad, Túfna jaskyňa alebo kopec Krížna.

Nových účastníkov na Manželských stretnutiach z roka na rok pribúda vrátane animátorov i kňazov, ktorých tu

slúži počas týždňa okolo osem. Naozaj stojí za to prísť a zažiť Manželské stretnutia na vlastnej koži. Sú ohromným Božím dielom, darom pre rodiny celého Slovenska. Neveríte? Tak prid'te a presvedčte sa! Budete srdečne vítaní a určite neol'utujete :)

Pripravila: Miroslava Haviarová

Svedectvá

„Ak vydávam svedectvo o sebe len ja sám, moje svedectvo nie je pravdivé. Ale je niekto iný, čo svedčí o mne, a ja viem, že svedectvo, ktoré vydáva o mne, je pravdivé“ (Jn 5,31-32).

Ako znie Božie poslanstvo spásy?

Znie takto: Ježiš nás miluje a čaká, že jeho lásku budeme opätovať.

Nicky Cruz v Berlíne

Berlín 1982.

Pred 80 000 ľuďmi, zhromaždenými na Olympijskom štadióne, rozprával Nicky Cruz o svojom živote:

Keď som mal osem rokov, matka ma zavrhlá. Povedala mi, že som synom diabla a že ma neľúbi. To ma tak veľmi bolelo, že som si pomyslel: „Nikdy viac nebudem milovať a nikdy viac nebudem plakať.“

Vyrastal som v New Yorku, kde som sa stal vodcom mládežníckej bandy Mau-Maus.

Zo striech sme strieľali dolu ne ľuď, bili sme sa s inými bandami a polícia nás jednoducho zatýkala. Moja banda – asi 300 členov – bola v New Yorku veľmi obávaná. Všetci mali predtým mnou rešpekt, lebo som bol nebojácny a krutý voči svojim nepriateľom.

Jedného dňa sa stalo niečo, na čo nikdy nezabudnem.

Vzal som svoju bandu do tanečného lokálu. Práve som tancoval so svojou priateľkou, keď sa otvorili dvere a vstúpil Dávid Wilkerson. Dávid bol malý farár z vidieka, ktorý v našej štvrti občas mával pouličné kázne. Nemohol som ho vystáť. Keď som ho uvidel, zachvátila ma zúrivosť. Čo tu chce? Nemá tu čo hľadať. Šiel som k nemu a uderil som ho do tváre: „Kazateľ!“ kričal som naňho, „hľad', aby si odtiaľto vypadol, ak chceš ostať nažive!“

Dávid odpovedal: „Dobre, dobre, už idem. Chcel som ti povedať len jedno: Nicky, Jesus loves you! Ježiš ťa miluje!“ a už ho nebolo.

Dva týždne ma vo dne – v noci prenasledovali tieto slová: „Ježiš ťa miluje!“ keď som potom počul, že Dávid má hovoriť pred mladými, zastrčil som si revolver do vrečka a šiel som na stretnutie.

Dávid rozprával veci, aké som ešte nikdy nepočul, ako Ježiš pre nás trpel,

keď sa dostal do rúk svojich nepriateľov. Dávid rozprával, ako s Ježišom nepriatelia zaobchádzali. Ako ho bili, plávali naňho a ukrižovali ho.

Začalo ma to hnevať. Pomyslel som si: Keby som tam bol býval so svojimi Mau-Maus, nebolo by sa to stalo. My by sme ho boli z toho dostali. Ale Dávid povedal, že Ježiš chcel trpieť, aby zaplatil za naše hriechy.

Bol som ako bleskom zasiahnutý. Je to možné? Ako ma mohol Ježiš tak milovať? Ale potom som si uvedomil: Kto je ochotný tak veľmi trpieť, ten naozaj musí milovať.

Tak som sa porozprával s Ježišom: „Miluješ ma, Ježiš? Miluješ ma naozaj takého, aký som? Ó Ježiš, ak ma naozaj miluješ, budem ťa aj ja milovať. Dám ti celý svoj život!“

Len čo som to povedal, pominulo sa peklo trpkosti a nenávisti v mojom srdci. Bol som voľný ako vták na belasej oblohe.

Pierre Lefevre

úryvok z knihy: Veľké pravdy v malých príbehoch

Príbeh viery

Tento príbeh napísal lekár, ktorý pracoval v Strednej Afrike.

Jednu noc som pomáhal istej matke na pôrodnej sále, ale napriek všetkému, čo sme mohli urobiť, zomrela. Ostalo nám

chudučké predčasne narodené dieťaťko a plačúca dvojročná dcérka. Bolo veľmi ťažké udržať bábätko nažive, lebo sme

nemali elektrinu, ktorá by poháňala inkubátor. A ani špeciálne príslušenstvo na kŕmenie. Aj keď sme bývali na rovníku, noci boli často mrazivé so zradným prievanom. Jedna študentka, ktorá sa učila za pôrodnú asistentku, odišla po škatuľu, ktorá slúžila pre takéto deti, a po bavlennú látku, do ktorej sme bábo zabalili. Iné dievča išlo zapáliť oheň a naplniť fľašu na horúcu vodu. S veľkým sklamaním nám prišla oznámiť, že pri plnení sa fľaša roztopila (guma sa v tropickom podnebí topí ľahšie). „A toto bola naša posledná fľaša na horúcu vodu,“ skonštatovala.

Fľašky, žiaľ, nerastú na stromoch a nikde v lese nie je obchod, kde by sa dali kúpiť. „V poriadku,“ odpovedal som, „zoberte

bábätko a pritlačte ho čo najbližšie a najbezpečnejšie, ako môžete, k ohňu a spite medzi bábätkom a dverami, aby ste ho uchránili pred prievanom. Vašou úlohou je zachovať ho v teple.“ Nasledujúce popoludnie, tak ako som mal vo zvyku, som sa išiel modliť spoločne so sirotami. Povedal som im o tom chudučkom bábätku, ako sa ho snažíme zachovať v teple, spomenul som im fľašu na horúcu vodu a to, že bábo môže ľahko podľahnúť nočným mrazom. Tiež som im povedal o jeho dvojročnej sestričke, ktorá plače, pretože jej mamička umrela. Počas modlitieb sa jedno desaťročné dievča Rút modlilo ako obvykle stručnú modlitbu našich afrických detí: „Prosím, Pane, pošli nám fľašku, lebo to, Pane, nebude dobrý zajtrajšok, keď bábätko zomrie. Tak prosím, pošli nám ju v toto popoludnie. A keď sa o to postaráš, mohol by si, prosím, poslať bábiku pre jeho malú sestričku, aby vedelo, že ju naozaj ľúbiš?“ Ako často pri detských

**„Nežiadať Boha, aby
viedol tvoje kroky, keď
nemáš túžbu pohnúť
svojou nohou.“**

modlitbách, aj teraz som bol úplne dojatý. Mohol som povedať úprimne: „Amen.“ Nemohol som uveriť, že niečo také by mohol Boh skutočne urobiť... Jasný, že som vedel, že Boh dokáže urobiť čokoľvek, veď to hovorí Sväté písmo. Ale existujú aj určité hranice, nie? Popoludní, keď som vyučoval v škole, mi bol doručený odkaz, že pred dverami môjho domu stojí auto. Keď som došiel domov, auto bolo preč, ale na verande ležal obrovský, asi desaťkilový balík. Poslal som po deti. Spoločne sme odtrhli špagát a opatrne rozuzľovali uzlík po uzlíku. Zložili

sme papier a dávali pozor, aby sme ho príliš neroztrhali.

Vzrušenie pomaly dosahovalo vrchol. Tridsať alebo štyridsať

párov očí bolo zameraných na túto obrovskú kartónovú škatuľu. Zvrchu som vytiahol farebné pletené svetríky, potom tam boli obvazy pre pacientov chorých na lepru, škatuľa plná sušených hrozienok. Keď som do nej znova vložil ruku, zacítil som... Lapal som po dychu a vytiahol to von – áno, úplne nová gumová fľaša na horúcu vodu! Plakal som. Neprosil som Boha, aby ju poslal, vlastne som vôbec neveril, že by to mohol urobiť. Rút stála v tom húfe detí, pribehla dopredu a vykrikla: „Ak nám Boh poslal fľašku, musel nám poslať aj bábiku!“ Prehrabujúc sa na dne škatule vytiahla malú, krásne oblečenú bábiku. Očká jej žiarili! Nikdy nepochybovala! Pozrela sa na mňa a opýtala sa: „Môžem ísť s tebou a dať bábiku tomu dievčatku, aby vedela, že Ježiš ju skutočne ľúbi?“ Tento balík bol na ceste celých päť mesiacov. Naplnila ho nedeľná škola, v ktorej som predtým pôsobil a ktorej vodca počul a poslúchol Božie

volanie, aby poslal fľašku na horúcu vodu. A jedno z dievčat vložilo bábiku pre africké dieťa – o päť mesiacov skôr ako odpoveď na modlitbu desaťročnej veriacej, aby ju priniesli v toto popoludnie. Modlitba je

jedna z najlepších bezplatných darov, ktoré môžeme prijímať. Nič to nestojí, ale prináša veľa odmeny.

Nazdávaš sa, že vidíš pred sebou šťastie, radosť, lásku, Boha. To je klam. Tragicky zabúdaš, že Boh je pri tebe, presne na mieste, kde si ty, vo chvíli, keď žiješ, a že všetko drží vo svojich rukách a ponúka. Nebuď večným pútnikom, ktorý necháva Boha na kraji cesty, aby bežal za jeho obrazom.

Vedieť sa zastaviť

Moderný človek často ničí sám seba, lebo už nemá voľnú chvíľku, alebo si nevie nájsť minútku, aby sa zastavil, pozoroval sám seba a uvedomil si svoju situáciu. Keďže sa stále poddáva, neodvažuje sa už ani zamyslieť, pretože by sa nemilosrdne ocitol pred zodpovednosťou, ktorá mu naháňa strach. Náhlenie v ňom vyvoláva dojem, že žije. V skutočnosti sa ohlupuje, uniká sám seba a odsudzuje sa na pudový život. Ochota zastaviť sa je prvý krok, ktorý mu umožní postaviť sa znovu na nohy.

Nemáš čas zastaviť sa?
Bud' úprimný, v tvojom zamestnaní sa nájdu aj voľné okienka. Neponáhľaj sa vyplniť ich

hlukom, novinami, rozhovorom, niečiou prítomnosťou...

V priebehu dní využi všetky príležitosti, ktoré ti poskytuje život, aby si znovu prišiel k sebe a nadviazal styk s Bohom: keď čakáš na autobus, čas, kým sa zahreje motor tvojho auta, minúty pri varení vajca, čas, kým zovrie mlieko, kým ochladne prihorúca fľaša pre dojča, sa uvoľní obsadená linka, kým zmizne červená na križovatke...

Nezabíjaj čas, ani keď ide o chvíľočku. Dostal si ho od Prozreteľnosti. Pán je v ňom prítomný, pozýva ťa, aby si sa zamyslel a rozhodol stať sa nadobro človekom!

Michel Quoist
z knihy: Úspešný život

Modlitby

Modlitba dievčaťa

Mária, milostiplná Panna a požehnaná medzi ženami, zachovaj môj zrak jasný a čistý a daj mi hrdosť byť ženou. Ty, Nepoškvrnená, daj mi silu bojovať proti zlu a pokušeniam. Ty, Matka najkrajšej lásky, rozšír moje srdce, naplň ho láskou a priprav ma, aby som vedela darovať svoj vlastný život. Ty, Matka Cirkvi, otvor moje srdce pre celý svet a pomôž mi milovať tvojho Syna. Amen.

Modlitba chlapca

Veľký Bože, stvoril si ma na svoj obraz. Dušu s jej schopnosťami, telo s jej silou a pudmi – to sú tvoje dary. Daj, aby som vždy mal tieto dary v úcte. Sú určené pre veľký cieľ, viem to. Nechcem ich zneužívať. Ty však poznáš aj moje boje, ktoré práve v týchto rokoch prekonávam. Daj mi silu, aby som bol vždy víťazom. A ak by som v slabej chvíli upadol, Pane, prived' ma naspäť k sebe. Ty vieš, že ja nechcem byť zlý, chcem zostať tvojím dieťaťom. Amen.

Modlitba za správny výber životného partnera

Nebeský Otec, stretol /-la/ som človeka, ktorý ma potešuje svojou prítomnosťou. Je to ten, ktorého si mi určil do manželstva? Pomôž mi správne sa rozhodnúť. Daj, aby som sa



nezameral /-la/ len na vonkajší výzor, na krásu tela, ale aby som pozoroval /-la/ skutočné hodnoty človeka. Ty vieš, že ti chcem verne slúžiť, daj mi vybrať si toho /tú/, ktorý /-rá/ ma v tom podporí a spolu so mnou bude plniť Tvoju vôľu. Vieš, že moje srdce je hladné po láske a potrebuje sa o niekoho oprieť. Nakloň srdce človeka, ktorého si mi vybral, aby odpovedalo na moju samotu a mohlo ma milovať čistou a úprimnou láskou. Požehnávaj, Pane, našu lásku. Amen.

Modlitba, ktorá pretvorí tvoje srdce

Pretvor moje srdce, Svätá Mária, Matka Božia, zachovaj moje srdce, aby zostalo srdcom dieťaťa, čisté a priehľadné ako pramenitá voda. Daj mi srdce jednoduché, čo nepozná smútok, srdce nežné a súcitné, čo je schopné darovať sa, srdce verné a veľkodušné, čo nezabúda na preukázané dobro a nepripomína si pretrpené zlo. Stvární vo mne srdce pokorné, čo nezastaví žiadna nevďačnosť a neznechutí nijaká ľahostajnosť, srdce zaniietené za slávu Ježiša Krista, ranené jeho láskou, ktorého rana sa zahojí až v nebi.

Výchova úsmevne,

alebo čomu ma naučila moja mamička



Moja mama ma naučila VYTRVALOSTI: „Nevstaneš zo stoličky, kým nezješ všetok špenát!“

Moja mama ma naučila LOGIKE: „Prečo? Lebo som povedala...“

Moja mama ma naučila NÁBOŽENSTVU: „Modli sa, aby tá špina zišla z koberca!“

Moja mama ma naučila OHYBNOSTI: „Do čoho si si to sadol? Pozri sa, čo sa ti nalepilo na zadok!“

Moja mama ma naučila OCENIŤ DOBRE ODVEDENÚ PRÁCU: „Ak sa chcete s bratom pozabíjať, urobte tak vonku – práve som dokončila sobotňajšie upratovanie!“

Moja mama ma naučila IRÓNII: „Ešte chvíľu plač a ja ti dám skutočný dôvod.“

Moja mama ma naučila praktizovať jav zvaný OSMÓZA: „Zavri ústa a zjedz tú polievku!“

Moja mama ma naučila CHÁPAŤ KOLOBEH ŽIVOTA: „Priviedla som ťa na tento svet a môžem ťa z neho zase rýchlo vyprevadiť!“

Moja mama ma naučila všetko o POČASÍ: „Tvoja izba vyzerá, ako keby sa cez ňu prehnalo tornádo!“

Moja mama ma naučila pojmu RECYKLÁCIA: „Nebyť mňa, zhnijete v špine!“

Moja mama ma naučila PREDVÍDAVOSTI A OPTIMIZMU: „Obliekaj si každé ráno čistú bielizeň! Čo keby sa ti stala nejaká nehoda?“

Moja mama ma naučila ČO JE TO ZÁVISŤ: „Na svete sú milióny nešťastných detí, ktoré nemajú takých úžasných rodičov, akých máš ty!“

Prevzaté z časopisu Mladý Misionár

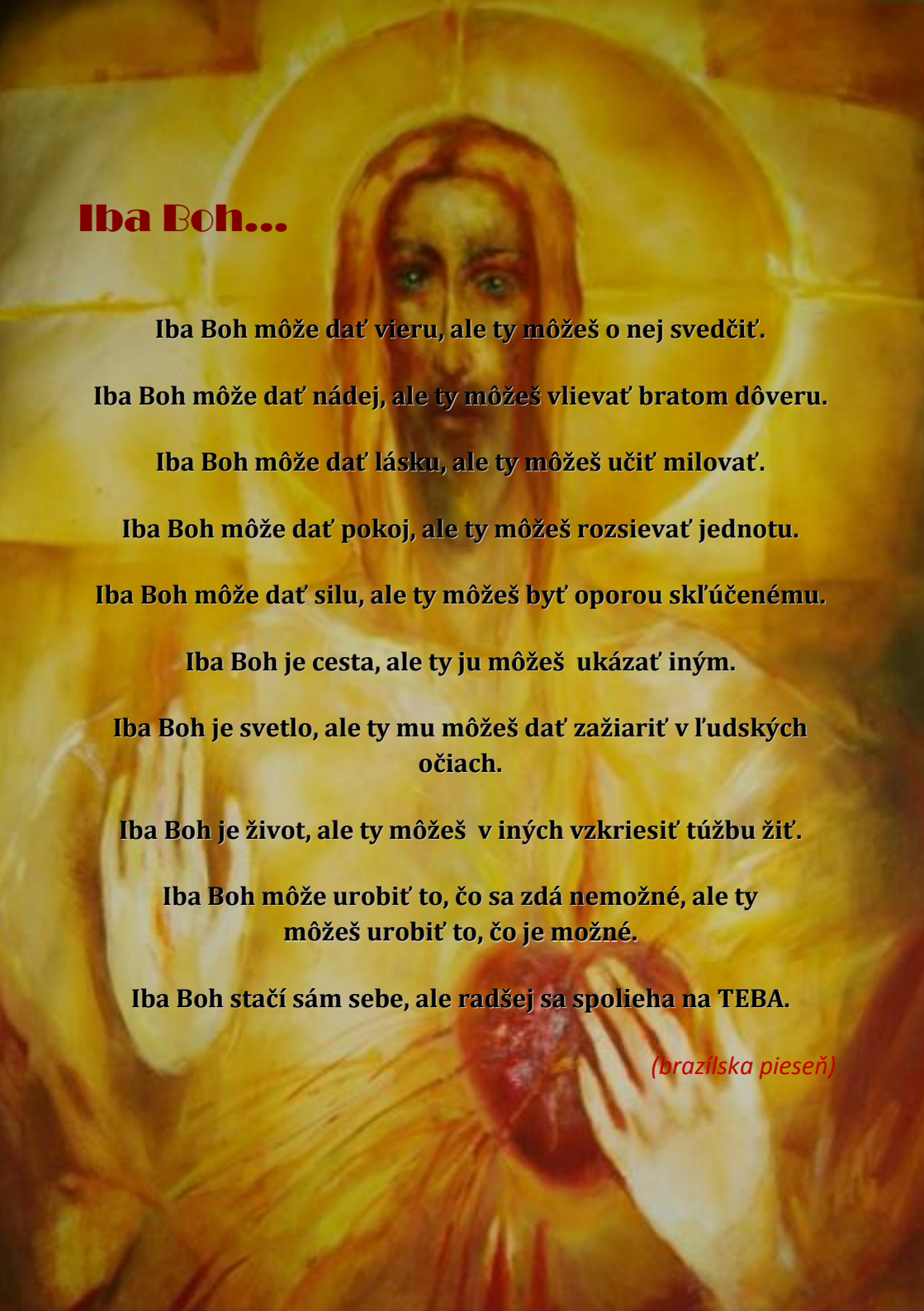
Muffiny (recept na 12 kusov)... pre 12 mesiačikov?

Cesto:

125g masla (Palmarin, prípadne Hera); 125g kryštálového cukru; 1 vanilkový cukor; štipka soli; 2 celé vajcia; 150g hladkej múky; 1 čajová lyžička kypriaceho prášku

Postup:

Zmiešame roztopené maslo + soľ + vanilkový cukor + kryštálový cukor. Pridáme vajcia a múku s kypriacim práškom. Môžeme pridať: kakao, oriešky, kokos, kúsky čokolády, mak alebo hrozienka, kandizované ovocie. Pečieme: 10 – 15 min. na 210°. Upečené môžeme poliať čokoládou alebo inou polevou. Mňam...



Iba Boh...

Iba Boh môže dať vieru, ale ty môžeš o nej svedčiť.

Iba Boh môže dať nádej, ale ty môžeš vlievať bratom dôveru.

Iba Boh môže dať lásku, ale ty môžeš učiť milovať.

Iba Boh môže dať pokoj, ale ty môžeš rozsievat' jednotu.

Iba Boh môže dať silu, ale ty môžeš byť oporou skl'účenému.

Iba Boh je cesta, ale ty ju môžeš ukázať iným.

**Iba Boh je svetlo, ale ty mu môžeš dať zažiarit' v ľudských
očiach.**

Iba Boh je život, ale ty môžeš v iných vzkriesiť túžbu žiť.

**Iba Boh môže urobiť to, čo sa zdá nemožné, ale ty
môžeš urobiť to, čo je možné.**

Iba Boh stačí sám sebe, ale radšej sa spolieha na TEBA.

(brazílska pieseň)